

НАРОДНА ОПЕРА
— РУСЕ —

К 78/Д 96

120000868790

БОХЕМИ

ОПЕРА В 4 ДЕЙСТВИЯ

МУЗИКА ОТ

ДЖАКОМО ПУЧИНИ

РУСЕ

1954 — 1955 г.

Б О Х Е М И

опера в 4 действия; текст от Джузепе Джакоза и Луиджи Илика;
музика от Джакомо Пучини; рожисьор Мишо х. Мишев; диригент
Дибрин Петков; художник Анни Недкова - х. Мишева; диригент
на хора Илия Илиев; Концертмайстор Христо Дюлгеров

Р У Д О Л Ф — поет . . . Йорго Стефанов
Густав Арнолд

Ш О Н А Р — музикант . . . Никола Николов

М А Р С Е Л — художник . . . Кирил Кръстев

К О Л И Н — философ . . . Кирил Захариев

Б Е Н О А — хазяин . . . Кирил Захариев
Никола Николов

М И М И Пенка Маринова
М. Минчева

М Ю З Е Т А К. Николова
Величка Кирова

А Л С И Н Д О Р Христо Крондев
Стефан Георгиев

П А Р П И Н Ъ О Л . . . Иван Григоров

Пом. режисьор: Емил Манов, Ото Малеев

Инспициенти: Люба Хаджиева

Суфльор: ЛЮДМИЛА Илиева

Художник - изпълнител: Цанко Димитров

Главни костюмери:

† Иван Борчаков и Юрданка Кисева

Художествено осветление:

Инж. А. Керемедчиев

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868790

447 872

СЪДЪРЖАНИЕ

I.

Мюрже, автор на романа, от който е взето либрето, говори за своите герои така: „тяхното съществуване е дяло на всекидневна изобретателност, на всекидневен проблем, които винаги успяват да разрешат с помоща на смелни математически изводи... когато необходимостта ги принуждава към това, те са издържливи като отшелници. Но щом се слобият с малко пари, веднага дават воля на своята фантазия и без да мислят много ги пилеят на вятъра... от сутрин до вечер те гонят лютия звяр, който се нарича „Франк“. Животът е весел и ужасен.

Бедна мансарда с единствен прозорец, през който се вижда панорамата на Париж. Дъсчена врата, наклонен таван. Всичко говори, че обитатели-те живеят под самия покрив.

Трябва да се премахне всяка сладникавост и сантименталност в тази мелодрама; за това ние казваме на актьорите: „вие играете печална история, играйте я весело. Животът ви е весел, а резултатът ужасен“. И палаво и весело Рудолф хвърля в огъня своята драма, за да стопли себе си и своя приятел Марсел.

Влизат музикантът Шонар и философът Колин — и целият приятелски квартет е на лице. По случай вечерята, сякаш паднала от небето, която Шонар донася, в мансардата стая избухва шумно веселие. Немирно и безжадно се подиграват младежите със собственика на квартирата — стария женкар Бенба — когото изгонват без да платят наема. Когато приятелите, освен Рудолф, отиват в ресторанта, в стаята настъпва тишина и с нея започва лирическото начало на пиесата.

Появява се героинята — цветарката Мими. Тя иска да запали свещ... но е слаба, задъхва се и пада в несвест. Рудолф я отвежда до стола и на пръскава лицето ѝ с вода. Мими се съвзема и с запалена свещ излиза от стаята. Но Мими пак се връща. Тя е загубила своя ключ. Изведнаж от течението нейната свещ угасва. Съобразителният Рудолф в миг угася и своята свещ. И те са принудени да търсят ключа в тъмнината. И ето две млади същества ползват по пода, търсят с ръце под масата, докато Рудолф докосва ръката на Мими.

В синкавия полумрак осветени от луната, те разказват един на друг за своя живот: две прочути арии на Рудолф и на Мими. Тук се ражда дружбата и любовта в атмосфера на естественост и целомъдрие. Смотната Мими би искала да прекара тая коледна нощ с Рудолф в компанията на неговите другари; с предчувствия за любовта, които се леят от оркестъра на меки и омайващи вълни, в края на действието те напушат мансардата и влизат в новия живот.

II.

Пред малкия ресторант на мадам Момюс навалица, оживление, смях. Тука са и нашете познати начело с Шонар. Рудолф представя Мими на другарите си като своя приятелка и Муза на поета. Така се появява и другата героиня на пиесата Мюзета, дете на Монмартър и някогашна приятелка на Марсел; сега тя живее с важен banker, който едва сдържа отвръщението си, че е принуден да придружава своята капризна дама по такива места като тази кръмичка неподходяща на неговото положение. Но сърцето на Мюзета е тука. На нея е мил тоя простицек и весел тон на познатия малък ресторант и на неговите посетители. Освен това сърцето ѝ не може да забрави Марсел, когото е оставила и който сега в нейното присъствие става мрачен и необикновено халив.

В по-нататъшното развитие цялото действие се стреми да възвърне Мюзета към предишния ѝ собствен живот, като я помери с Марсел, а стария банкер да остане с пръст в устата. Всички участвуват в това радостно примирение. Веселата компания напуска ресторанта, като всички сметки оставя да заплати банкерът, който загубва тук своята капризна Мюзета и става за смях на всички.

III.

Мъглива парижка утрин Къща с ресторант, фирмата на който пишел Марсел. Улица с мъждукащи фейери, които се губи в предутрина мъгла. Тази неприятна сутрин трябва да въведе зрителя в безрадостната атмосфера, всред която живеят сега нашите познати. Към тях се приближава гладната и студена зима. Бедност и несигурност ги прокужда по различни пътища на живота, само не по щастливия път, по който би трябвало да вървят тия млади талантлив хора.

Рудолф, който в навечерието е напуснал Мими, е потърсил подслон при своя стар приятел. Мими идва да търси Марсел за новини. Като научава за присъствието на Рудолф в кръчмата тя не посмива да влезе.

Марсел я изпраща като я моли да не прави сцени.

В това време Рудолф излиза от кръчмата и започва да се оплаква на Марсел от кокетството на Мими. Упрекнат в несправедливост и ревност той признава, че истинската причина за раздялата е тежката болест на Мими и мизерията която не му позволява да я гледа както трябва.

Мими която скрита е чула всичко, издава присъствието си в пръстър на кашлица.

Рудолф ужасен от предложението, че тя е чула всичко, се мъчи да я успокои. Тя си тръгва — но раздялата е незаможна за тези две същества, които вечно копнели един за друг щом са разделени и те решават отново да се съберат.

В същото време, Мюзета която не издържа вече мизерния живот свадливо се разделя с Марсел.

Върху този контраст е изграден квартета в третото действие.

IV.

Двамата приятели живеят пак под предишния покрив. Скръбно се смеят един на друг. Техните приятелки са ги напуснали. Едната се разхожда с карета облечена като кралица, а във другата, по думите на Рудолф, сърцето бие глухо — там има мекота и кадифе.

Лиричната минута от печални спомени се резсеева от бравурната музика на Шонар, който е донесъл за вечеря само едно парче хляб. Но тия безгрижни хора умеят и да гладуват весело. Те почват. Атмосферата на весели хора пълни с шеги, се нарушава от вика на Мюзета и от последната поява на смъртно болната Мими.

Рудолф нежно я полага на кушетката в стаята в която тя някога е слушала неговия разказ. Всички я заобикалят с ласки, потънала в грижи за нещастната, умираща Мими която е сега наистина щастлива, защото последните ѝ минути са сгнени от топло човешко съчувствие.

Смъртта на Мими оплакана от нейните приятели, звучи като осъждаща драма и смисълът на цялата опера не е в любовния бохемски живот на Париж а в предпазване от симпатия към това божем весело и безгрижно, а в същност ужасно и трагично съществуване.

У Ч А С Т В У В А Т:

РУДОЛФ — поет	.	.	.	Йорго Стефанов
ШОНАР — музикант	.	.	.	Никола Николов
МАРСЕЛ — художник	.	.	.	Кирил Кръстев
КОЛИН — философ	.	.	.	Кирил Захариев
БЕНСА — хазяин	.	.	.	Цанко Сокеров
МИМИ	.	.	.	Мария Матнаш
МЮЗЕТА	.	.	.	Катя Николова
АЛСИНДОР	.	.	.	Христо Крондев
ПАРПИНЬОЛ	.	.	.	Иван Григоров

Диригент: Ромео Райчев